

“मीठे बच्चे- तिमी सबै आत्माहरूलाई कर्मबन्धनबाट छुटकारा दिलाउनेवाला मुक्ति सेना (सेलभेसन आर्मी) हो, तिमीलाई कर्मबन्धनमा फँस्नु छैन ।”

प्रश्न:- कुनचाहिँ अभ्यास गर्दै रह्यौ भने आत्मा एकदम शक्तिशाली बन्नेछ ?

उत्तर:- जतिखेर समय मिल्छ, शरीरबाट अलग हुने अभ्यास गर । अलग (डिटेच) भएपछि आत्मामा शक्ति आउँछ, उसमा बल भरिन्छ । तिमी गुप्त (अण्डर-ग्राउण्ड) सेना हो, तिमीलाई निर्देशन छ- अटेन्शन प्लीज अर्थात् एक बाबाको नै यादमा रहने गर, अशरीरी बन ।

ओम् शान्ति । ओम् शान्तिको अर्थ त बाबाले राम्रोसँग सम्झाउनुभएको छ । जहाँ सेना खडा हुन्छन् त्यहाँ भनिन्छ अटेन्शन, उनीहरूको अटेन्शनको अर्थ हो साइलेन्स । यहाँ पनि तिमीलाई बाबा भन्नुहुन्छ- अटेन्शन अर्थात् एक बाबाको यादमा बस । मुखले बोल्नुपर्ने हुन्छ, वास्तवमा बोलीबाट पनि टाढा रहनुपर्छ । अटेन्शन, बाबाको यादमा छौ ? बाबाको आज्ञा अथवा श्रीमत मिल्छ, तिमीले आत्मालाई पनि चिनेका छौ, बाबालाई पनि चिनेका छौ । त्यसैले बाबाको याद विना तिमी विकर्माजित अथवा सतोप्रधान पवित्र बन्न सक्दैनौ । मुख्य कुरा नै यही हो बाबा भन्नुहुन्छ मीठा-प्यारा बच्चाहरू, आफूलाई आत्मा सम्भेर बाबालाई याद गर । यो हो सबै यस समयको कुरा, जुन फेरि उनले उतापट्टि लगे । उनीहरू पनि सेना (मिलेट्री) हुन्, तिमी पनि सेना हो । भूमिगत (अण्डरग्राउण्ड) सेना पनि हुन्छन् नि । छिप्छन् । तिमी पनि अण्डरग्राउण्ड हो । तिमी पनि गुप्त हुन्छौ अर्थात् बाबाको यादमा हराउँछौ । यसैलाई भनिन्छ अण्डरग्राउण्ड । कसैले चिन्न सक्दैनन् किनकि तिमी गुप्त छौ नि । तिम्रो यादको यात्रा गुप्त छ, केवल बाबा भन्नुहुन्छ- मलाई याद गर किनकि बाबा जान्नुहुन्छ, यादबाट नै यी विचाराहरूको कल्याण हुनेछ । अहिले तिमीलाई विचारा भनिन्छ नि । स्वर्गमा विचारा हुँदैनन् । विचारा उसलाई भनिन्छ जो कहीं बन्धनमा फँसिरहन्छ । यो पनि तिमीलाई थाहा छ, बाबाले सम्झाउनुभएको छ- तिमीलाई लाइट हाउस पनि भनिन्छ । बाबालाई पनि लाइट हाउस भनिन्छ । बाबा घरी-घरी सम्झाउनुहुन्छ- एउटा आँखामा शान्तिधाम, अर्को आँखामा सुखधाम राख । तिमी लाइट हाउस जस्तै हो । उठ्दा, बस्दा, हिँड्दा तिमी लाइट भएर रहने गर । सबैलाई सुखधाम-शान्तिधामको मार्ग बताउँदै गर । यस दुःखधाममा सबैको नाउ अड्किएको छ । त्यसैले त भनिन्छ ‘नईया मेरी पार लगाओ’ । ओ मांभी । सबैका नाउ फँसेका छन्, उनलाई उद्धार गर्ने को ? उनीहरू कुनै मुक्ति सेना त होइनन् । त्यसै नाम राखिदिएका छन् । वास्तवमा मुक्ति सेना त तिमी हो जसले हरेकलाई उद्धार गर्छौ । सबै ५ विकारको जंजीरमा अड्किएका छन् । त्यसैले भन्छन्- हामीलाई मुक्त (लिबरेट) गर्नुहोस्, उद्धार गर्नुहोस् । बाबा भन्नुहुन्छ- यस यादको यात्राबाट तिमी पार हुनेछौ । अहिले त सबै फँसेका छन् । बाबालाई बागवान पनि भनिन्छ । सबै कुरा यस समयको नै हो । तिमी त फूल बन्नु छ, अहिले त सबै काँडा छन् किनकि हिंसक छन् । अब अहिंसक बन्नु छ । पावन बन्नु छ । जो धर्म स्थापन गर्न आउँछन्, उनीहरू त पवित्र आत्माहरू नै आउँछन् । उनीहरू त अपवित्र हुन सक्दैनन् । पहिला-पहिला जब आउँछन् पवित्र हुनाले उनीहरूको आत्मा वा शरीरलाई दुःख मिल्दैन किनकि उनीहरूमा कुनै पाप नै हुँदैन । हामी जब पवित्र हुन्छौ भने कुनै पाप हुँदैन तब अरूको पनि हुँदैन । हरेक कुरामा विचार गर्नुपर्छ । वहाँबाट आत्माहरू आउँछन् धर्म स्थापन गर्न । जसको फेरि राज्य (डिनायस्टी) पनि चल्छ । सिक्ख धर्मको पनि राज्य चल्छ । संन्यासीहरूको राज्य हुँदैन, राजा कहाँ बनेका छन् र । सिक्ख धर्ममा महाराजा आदि हुन्छन् भने ती जब आउँछन् स्थापन गर्न तब ती नयाँ आत्मा आउँछन् । क्राइस्टले आएर क्रिश्चियन धर्म स्थापन गरे, बुद्धले बौद्ध, इब्राहिमले इस्लाम- सबको नामबाट राशि मिल्छ । देवी-देवता धर्मको नाम मिल्दैन । निराकार बाबा नै आएर देवी-देवता धर्मको स्थापना गर्नुहुन्छ । उहाँ देहधारी हुनुहुन्न । अरू जुन धर्म स्थापकहरू छन् उनीहरूको देहको नाम छ, बाबा त देहधारी हुनुहुन्न । राज्य नयाँ दुनियाँमा चल्छ । बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू, आफूलाई रुहानी सेना अवश्य सम्भ । ती सेना आदिको कमान्डर आउँदा भन्छन्- अटेन्शन, अनि तुरुन्तै खडा हुन्छन् । उनीहरू त हरेकले आ-आफ्नो गुरुलाई याद गर्छन् या शान्तिमा रहन्छन् । तर त्यो भुटो शान्ति हुन्छ । तिमी जान्दछौ- हामी आत्मा हौं, हाम्रो धर्म नै शान्त हो । फेरि याद कसलाई गर्नु छ । अहिले तिमीलाई ज्ञान मिलेको छ । ज्ञानसहित यादमा रहनाले पाप काटिन्छ । यो ज्ञान अरू कसैमा छैन । हामी शान्त स्वरूप आत्मा हौं भन्ने कुरा मनुष्यलाई थाहा छैन । हामी शरीरबाट अलग भएर बस्नु पर्छ । यहाँ तिमीलाई त्यो बल मिल्छ, जसबाट तिमीले आफूलाई आत्मा सम्भेर बाबाको यादमा बस्न सक्छौ । कसरी आफूलाई आत्मा सम्भेर अलग भएर बस्ने, त्यो बाबा सम्झाउनुहुन्छ । तिमी जान्दछौ- हामी आत्माहरू अब घर फर्केर जानु छ । हामी वहाँ रहनेवाला हौं । यतिका दिन घर भुलेका थियौं, अरू कसैले कहाँ सम्भन्छन् र हामी घर जाने हो भनेर । पतित आत्मा

त फर्केर जान सक्दैन् । कसलाई याद गर्नुपर्छ, यस्तो सम्झाउनेवाला कोही छैनन् । बाबा सम्झाउनुहुन्छ— याद एकलाई नै गर्नु छ । अरू कसैलाई याद गरेर के फाइदा ? सम्झ, भक्तिमार्गमा शिव-शिव भनिरहन्छन्, यसबाट के मिल्छ, यो त कसैलाई पनि थाहा छैन । शिवलाई याद गर्नाले पाप काटिन्छ— यो कसैलाई पनि थाहा छैन । आवाज सुनिन्छ । त्यहाँ त जरूर आवाज हुन्छ नै । यी सबै कुराहरूबाट केही फाइदा छैन । बाबा त यी सबै गुरुबाट अनुभवी हुनुहुन्छ नि ।

बाबाले भन्नुभएको छ नि— हे अर्जुन, यी सबैलाई छोड... । सतगुरु मिलेपछि यी सबैको आवश्यकता छैन । सतगुरुले तार्नुहुन्छ । बाबा भन्नुहुन्छ— मैले तिमीलाई आसुरी संसारबाट पार लैजान्छु । विषय सागरबाट पार जानु छ । यी सबै कुरा सम्झाउनको लागि हुन् । मांभी त नाउ चलाउनेवाला हुन्छ तर सम्झाउनको लागि यो नाम लिइएको हो । उनलाई भनिन्छ— प्राणेश्वर बाबा अर्थात् प्राणहरूलाई दान दिनेवाला बाबा, उहाँले अमर बनाइदिनुहुन्छ । प्राण आत्मालाई भनिन्छ । आत्मा निकलेपछि भनिन्छ प्राण निकल्यो । फेरि शरीरलाई राख्न पनि दिदैन् । आत्मा छ भने शरीर पनि तन्दुरुस्त हुन्छ । आत्मा विना त शरीर दुर्गन्धित हुन जान्छ । फेरि त्यसलाई राखेर के गर्ने ? जनावरले पनि यस्तो गर्दैन् । केवल बांदर मात्र यस्ता हुन्छन्, तिनीहरूको बच्चा मर्छन्, दुर्गन्धित हुन्छ तापनि त्यस मुर्दालाई छोड्दैन्, च्यापिरहन्छन् । उनीहरू त जनावर हुन्, तिमी त मनुष्य हौ नि । जब शरीर छोड्छन् भने भन्छन् तुरुन्त यो बाहिर निकाल । मानिसहरू भन्छन् स्वर्ग गयो । जब मुर्दालाई उठाउँछन् भने पहिला पाउ श्मशान तर्फ गराउँछन् । फेरि जब श्मशानमा पुर्‍याउँछन्, अनि पूजा आदि गरेर सम्झन्छन्— अब यो स्वर्ग गइरहेको छ, तब उसलाई घुमाएर टाउको श्मशान तर्फ गरिदिन्छन् । तिमीले कृष्णलाई पनि दुरुस्त (एक्यूरेट) देखाएका छौ, नर्कलाई लात मारेका छन् । कृष्णको यो शरीर त होइन, उनको नाम रूप बदलिन्छ । कति कुराहरू बाबाले सम्झाएर फेरि भन्नुहुन्छ— मनमनाभव ।

यहाँ आएर जब बस्छौ भने अटेन्शन । बुद्धि बाबामा लागिहोस् । तिम्रो यो अटेन्शन सदाका लागि हो । जब सम्म बाँचिन्छ, बाबालाई याद गर्नु छ । यादबाट नै जन्म-जन्मान्तरको पाप काटिन्छ । याद नै गर्दैनौ भने पाप पनि काटिदैन । बाबालाई याद गर्नु छ, यादमा आँखा कहिल्यै बन्द गर्नुहुँदैन । संन्यासीहरू आँखा बन्द गरेर बस्छन् । कसै-कसैले त नारीको मुख हेर्दैन् । पट्टी बाँधेर बस्छन् । तिमी जब यहाँ बस्छौ, रचयिता र रचनाको आदि-मध्य-अन्त्यको स्वदर्शन चक्र फिराउनुपर्छ । तिमी लाइट हाउस हौ नि । यो हो दुःखधाम, एउटा आँखामा दुःखधाम, अर्को आँखामा सुखधाम । उठ्दा-बस्दा आफूलाई लाइट हाउस सम्झ । बाबा भिन्न-भिन्न तरिकाबाट बताउनुहुन्छ । तिमीले आफ्नो पनि सम्हाल गछौ । लाइट हाउस बन्नाले आफ्नो पनि कल्याण गछौ । बाबाको याद अवश्य गर्नु छ, जब कोही बाटोमा भेट्छौ भने उनलाई बताउनुपर्छ । चिनेका पनि धेरै भेटिन्छन्, उनीहरू त एक अर्कालाई राम-राम भन्छन्, उनीहरूलाई भन तपाईंलाई थाहा छ— यो हो दुःखधाम, त्यो हो शान्तिधाम र सुखधाम । तपाईं शान्तिधाम-सुखधाममा जान चाहनुहुन्छ ? यी ३ चित्र जसलाई सम्झाउन पनि धेरै सहज छ । तपाईंलाई इशारा दिइन्छ । लाइट-हाउसले पनि इशारा दिन्छ । यो नाउ हो, जुन रावणको जेलमा परेको छ । मनुष्यले मनुष्यलाई उद्धार गर्न सक्दैन् । ती त सबै हुन् कृत्रिम (आर्टिफिशियल) हृदका कुरा । यो हो बेहदको कुरा । सामाजिक (सोशल सोसाइटी) सेवा पनि त्यो होइन । वास्तवमा सच्चा सेवा यो हो— सबैको बेडा पार गर्नु छ । तिम्रो बुद्धिमा रहन्छ मनुष्यहरूलाई के सेवा गरौं ।

पहिला सोध— तपाईंले गुरु बनाउनुभएको छ— मुक्तिधाममा जानलाई, बाबासँग मिल्नलाई । तर कोही मिल्दैन् । मिल्ने बाटो बाबाले नै बताउनुहुन्छ । तिनीहरू सम्झन्छन्— यो शास्त्र आदि पढ्नाले भगवानसँग मिलिन्छ, दिलैबाट चाहना राखेमा फेरि आखिरमा कोही न कोही रूपबाट पाउँछन् । कहिले मिल्न पाउँछन्— यो बाबाले तिमीलाई सबै कुरा सम्झाउनुभएको छ । तिमीले चित्रमा देखाएका छौ— एकलाई नै याद गर्नु छ । जति पनि धर्म स्थापकहरू छन्, उनीहरूले पनि यस्तै इशारा दिन्छन् किनकि तिमीले शिक्षा दिएका छौ, त्यसैले उनीहरू पनि यसरी नै इशारा दिन्छन् । साहेबलाई जप, उहाँ बाबा हुनुहुन्छ सतगुरु । बाँकी त अनेक प्रकारको शिक्षा दिनेवाला छन् । उनीहरूलाई भनिन्छ गुरु । अशरीरी बन्ने शिक्षा कसैले जान्दैनन् । तिमी भन्छौ— शिव बाबाको याद गरौं । उनीहरू शिवको मन्दिरमा गएर सधैं शिवलाई बाबा भन्ने बानी परेको छ, अरू कसैलाई बाबा भन्दैनन्, तर त्यो निराकार त छैन । शरीरधारी छ । शिव त हुनुहुन्छ निराकार, सच्चा बाबा, उहाँ त सबैका बाबा हुनुभयो । सबै आत्माहरू अशरीरी छन् ।

तिमी बच्चाहरू जब यहाँ बस्छौ भने यस धुनमा बस । तिमी जान्दछौ— हामी कसरी फँसेका थियौं । अहिले बाबा आएर बाटो देखाउनुभयो, अरू सबै फँसेका छन्, छुट्दैनन् । सजाय खाएर फेरि सबै छुट्छन् । तिमी बच्चाहरूलाई सम्झाइरहन्छु— सजाय खाएर कहाँ सानो पद लिनु छ र ! सजाय धेरै खान्छन् भने पद-भ्रष्ट हुन जान्छ, प्राप्ति कम हुन्छ । सजाय थोरै खानेलाई त पद राम्रो मिल्छ । यो हो काँडाको जंगल । सबैले एक अर्कालाई दुःख दिइरहन्छन् । स्वर्गलाई भनिन्छ ईश्वरको बगैँचा (गार्डेन अफ अल्लाह) । क्रिश्चियनहरू पनि भन्छन्— पेराडाइज (स्वर्ग) थियो । कुनै समय साक्षात्कार पनि गर्न सक्छन्, हुनसक्छ यहाँको धर्मवाला जो छन् फेरि आफ्नो धर्ममा आउन सक्छन् । बाँकी केवल देखेर मात्र यसमा के भयो ! देखेर मात्र कोही जान सक्दैन, जबसम्म बाबालाई चिन्दैनन् र ज्ञान लिन्दैनन् । सबै त आउन सक्दैनन् । देवताहरू त वहाँ धेरै कम हुन्छन् । अहिले यतिका हिन्दू छन्, वास्तवमा देवताहरू थिए नि । तर उनीहरू थिए पावन, यी छन् पतित । पतितलाई देवता भन्न सुहाउँदैन । यही एउटा मात्रै धर्म छ जसलाई धर्म-भ्रष्ट, कर्म-भ्रष्ट भनिन्छ । आदि सनातन हिन्दू धर्म भन्छन् । देवता धर्मको अक्षरै राख्दैनन् ।

हामी बच्चाहरूको परमप्रिय (मोस्ट बिलवेड) बाबा हुनुहुन्छ, जसले तिमीलाई के बाट के बनाइदिनुहुन्छ । तिमीले सम्झाउन सक्छौ— बाबा कसरी आउनुहुन्छ, जबकि देवताहरूको पाउ पनि पुरानो तमोप्रधान सृष्टिमा राख्दैनन् भने फेरि बाबा कसरी आउन सक्नुहुन्छ ? बाबा त हुनुहुन्छ निराकार, उहाँको त आफ्नो पाउ नै छैन, त्यसैले यिनमा प्रवेश गर्नुहुन्छ ।

अहिले तिमी बच्चाहरू ईश्वरीय दुनियाँमा बसेका छौ, अरू सबै छन् आसुरी दुनियाँमा । यो धेरै छोटो संगमयुग हो । तिमी सम्झन्छौ— हामी न दैवी संसारमा छौं, न आसुरी संसारमा छौं । हामी ईश्वरीय संसारमा छौं । बाबा आउनुभएको छ हामीलाई घर लिएर जानको लागि । बाबा भन्नुहुन्छ— त्यो मेरो घर हो । तिम्रो लागि मैले आफ्नो घर छोडेर आउँछु । भारतवर्ष सुखधाम बन्दछ, अनि फेरि म कहाँ आउँछु र ! म विश्वको मालिक बन्दिन, तिमी बन्छौ । म ब्रह्माण्डको मालिक हुँ । ब्रह्माण्डमा सबै आउँछन् । अहिले पनि वहाँ मालिक बनेर बसेका छन्, जसलाई आउन बाँकी छ, तर उनीहरू आएर विश्वको मालिक बन्दैनन् । सम्झाउन त धेरै सम्झाउँछु । कुनै विद्यार्थी धेरै असल हुन्छन् भने छात्रवृत्ति लिन्छन् । आश्चर्य छ, भन्छन्— हामी पवित्र बन्छौं, फेरि गएर पतित बन्छन् । यस्ता-यस्ता कच्चालाई नल्याऊ । ब्राह्मणीको काम हो जाँचेर ल्याउनु । तिमी जान्दछौ— आत्माले नै शरीर धारण गरेर पार्ट बजाउँछ, आत्मालाई अविनाशी पार्ट मिलेको छ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) लाइट हाउस बनेर सबैलाई शान्तिधाम, सुखधामको बाटो देखाउनु छ । सबैको नाउलाई दुःखधामबाट निकाल्ने सेवा गर्नु छ । आफ्नो पनि कल्याण गर्नु छ ।
- २) आफ्नो शान्त स्वरूप स्थितिमा स्थित भएर शरीरबाट अलग हुने अभ्यास गर्नु छ, यादमा आँखा खोलेर बस्नुपर्छ, बुद्धिद्वारा रचयिता र रचनाको स्मरण गर्नु छ ।

वरदानः— कुनै पनि कुरा कल्याणको भावनाबाट देख्ने र सुन्नेवाला परदर्शन मुक्त भव

जति संगठन ठूलो हुँदै जान्छ, कुराहरू पनि उति बढ्दै जान्छन् । तर आफ्नो सुरक्षा तब हुन्छ जब देखेर पनि नदेखियोस्, सुनेर पनि न सुनियोस् । आफ्नो स्व-चिन्तनमा रहने गर । स्व-चिन्तन गर्नेवाला आत्मा परदर्शनबाट मुक्त हुन्छ । यदि कुनै कारणबाट सुन्नुपर्छ, आफूले आफैलाई जिम्मेवार सम्झन्छौ भने पहिला आफ्नो ब्रेकलाई शक्तिशाली बनाऊ । देख्यो सुन्यो, जहाँसम्म हुन सक्छ कल्याण गन्यो अनि फुल स्टप ।

स्लोगनः— आफ्नो सन्तुष्ट, खुशनुमः जीवनबाट हरेक कदममा सेवा गर्नेवाला नै सच्चा सेवाधारी हो ।